

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ἉΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 150, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

ΜΕ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΞΙΖΑ

έ εύχαριστώ, Κύριε, γι' αυτόν τόν χρόνο. Μέ αγάπησες τόσο πού δέν άξιζα. Μέ έλέησες τόσο πού μέ συγκλονίζει ή έλεημοσύνη Σου. Τά σφάλματά μου ήσαν άρκετά καί σ' αυτόν τόν χρόνο.

Δέν τά κράτησα πολύ, Κύριέ μου. Κάθε ήμέρα, κάθε φορά δέν τ' άφηνα νά ριζώσει τό σφάλμα.

Μου έδωσες τόν πνευματικό στήν τσέπη μου. Σου τό έλεγα καί Σύ μου έλεγες: "Έχε θάρρος, παιδί μου. Τό Αίμά μου σέ λούζει.

Ώ, αυτό τό Αίμα, τό Άγιο του Χριστου μου.

Καί Σύ, Μεγάλη Μου Μητέρα, δέν έφυγες από κοντά μου. Σέ νοιώθω σιμά μου. Μήν παύσεις νά προστατεύεις τό άδύνατο παιδί σου.

Ή καλή Μητέρα τά άδύνατα παιδιά Της τά προσέχει.

**Μητροπολίτης Χαλκίδας
+ Νικόλαος Σελέντης**

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανασίου

Η πρώτη Κυριακή τοῦ Τριωδίου εἶναι ἡ Κυριακή τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου. Ἐκεῖ ὁ Κύριος ξεκάθαρα μᾶς δείχνει ἕναν ἄνθρωπο γεμάτο ἁμαρτία, τελείως ἀνήθικο, ὁ ὁποῖος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δικαιώνεται. Ταυτόχρονα μᾶς δείχνει καί ἕναν ἠθικό ἄνθρωπο, εὐσεβῆ καί «θρησκο», ὁ ὁποῖος τηρεῖ ὅλες τίς διατάξεις τοῦ νόμου, ἀλλά ἀντί νά δικαιωθεῖ ἀπό τόν Θεό κατακρίνεται, γιατί δέν βρῆκε τό κλειδί μέ τό ὁποῖο ἀνοίγει τή θύρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Αὐτό τό κλειδί εἶναι τό κλειδί τῆς μετάνοιας καί τῆς ταπεινώσης. Αὐτά πάνε μαζί. Ἐτσι δέν μπορεῖ κανένας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ταπεινώση νά ἔχει μετάνοια, ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά μετανοήσει. Μόνο ὁ ταπεινός μετανοεῖ πραγματικά, γιατί μετάνοια σημαίνει συντριβή τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου, καί μέσα ἀπ' αὐτή τή συντριβή ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐπικαλεσθεῖ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο εἶναι τό μόνο πού μπορεῖ νά τόν σώσει.

Ἡ μετάνοια εἶναι ὀδύνη, πόνος. Ἐτσι ὅμως μπορεῖς νά ἀναμορφωθεῖς. Ἡ μετάνοια εἶναι τό κλειδί πού ἀνοίγει τή θύρα τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶναι τέτοια πού δέν μπορεῖ νά ἐπιτύχει ποτέ τήν ἀναμαρτησία. Μόνο ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος

ἦταν ἀναμάρτητος καί κατά χάριν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ ὁποία ἔλαβε αὐτό τό χάρισμα ἀπό τόν Θεό. Δέν μπορούμε νά ἔχουμε ἕνα ὄραμα ὅτι κάποτε θά γίνουμε ἀναμάρτητοι, γιατί εἶναι ἀδύνατο.

Ἀφοῦ λοιπόν ἡ ἀμαρτία εἶναι ἕνα δεδομένο ἀναπόφευκτο, πρακτικά γιά ἐμᾶς, ἐκεῖνο τό ὅποιο θά μπορέσει νά μᾶς παραστήσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι τά ἔργα μας καί ἡ ἀρετή μας ἀλλά ἡ πραγματική μετάνοιά μας. Ἔτσι καταρρίπτουμε τόν μῦθο ὅτι θά γίνουμε μόνο ἠθικοί καί ἐνάρετοι, γιατί ὅσο ἠθικοί καί ἂν εἴμαστε, σίγουρα ἔχουμε καί ἀμαρτίες. Ἔτσι τή σχέση μας μέ τόν Θεό δέν μπορούμε νά τήν οἰκοδομήσουμε πάνω στό ὅτι θά ξεφύγουμε ἀπό τήν ἀμαρτία ἀλλά στό γεγονός τῆς μετάνοιας. Μαθαίνουμε νά μετανοοῦμε καί νά στεκόμαστε σωστά μπροστά στόν Θεό μέσα σ' ἕνα πνεῦμα μετάνοιας.

Ἡ μετάνοια λοιπόν γεννᾶται ἀπό τήν ταπείνωση. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος μετανοεῖ καί δέν δικαιολογεῖται. Ἀπό τή στιγμή πού δικαιολογεῖται κάποιος δέν μπορεῖ νά μετανοήσῃ. Ὅταν παρέχει στόν ἑαυτό του ἐλαφρυντικά, μειώνει ταυτόχρονα τή φλόγα τῆς μετάνοιας. Γι' αὐτό οἱ πατέρες δέν δεχόντουσαν καμία δικαιολογία, ὄχι πώς δέν ὑπάρχει δικαιολογία ὅταν ἀμαρτάνει κάποιος, ἀφοῦ ὅλοι μας ὅταν ἀμαρτάνουμε ὑποκείμεθα σέ κάποιο γεγονός. Ὡστόσο, ἂν ἀντιμετωπίσει κανεῖς τήν ἀμαρτία μέ πόνο καί στέκεται ὅπως οἱ Ἅγιοι χωρίς δικαιολογία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί μαθαίνει τό ἦθος τοῦ Τελώνου, τότε αὐτό εἶναι ἡ βάση τῆς ἐπιτυχίας. Ὅλα τά ἄλλα μᾶς ὀδηγοῦν πρὸς αὐτή τήν κατάσταση. ❖

Η ΧΗΡΑ ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΩΘΙ

π. Ευέλθοντος Χαραλάμπους

Ξοῦσε, κάποτε, σ' ἓνα χωριό μία χήρα πολύ φτωχιά μέ τό μοναχογιό της. Γιά νά μεγαλώσει τό παιδί της ξενοδούλευε κι ἐπειδή ἔβαλε σ' αὐτό ὄλο τό μεράκι της, ἀπ' τόν καημό της, ἀποφάσισε νά τό σπουδάσει. Πῆγε, λοιπόν, κι ἔπεσε στά γόνατα μπροστά στήν Παναγία κι ἔλεγε: «Παναγία μου, ἀξιώσε με, ἐμένα τήν ἀμαρτωλή νά σπουδάσω τό μοναχογιό μου». Ἔτσι, μέ χίλιες στερήσεις καί προσευχές κατάφερε ἡ φτωχή χήρα νά σπουδάσει τό γιό της γιατρό.

Κάποια μέρα, μέ τό δίπλωμα στήν τσάντα ξεκίνησε ὁ γιατρός νά ἐπισκεφτεῖ τή μάνα του, πού εἶχε πιά γεράσει, γιά νά τήν εὐχαριστήσῃ. Ἡ μάνα τόν ὑποδέχτηκε μέ πολλή χαρά καί μέ βαθιά εὐγνωμοσύνη στήν Παναγία, πού τήν ἀξίωσε νά πραγματοποιήσῃ τό ὄνειρο τῆς ζωῆς της.

Τήν ἄλλη μέρα, Κυριακή, πηγαίνει καί ξυπνάει τό γιό της καί τοῦ λέει: «Σήκω, γιέ μου, νά πᾶμε νά εὐχαριστήσουμε τήν Παναγία γιά τήν προκοπή σου.

Ὁ γιατρός ὁμως τῆς ἀρνήθηκε νά πάει στήν ἐκκλησία, γιατί δέν πίστευε, ὅπως εἶπε, στά λόγια της καί τά θεωρεῖ ξεπερασμένα.

Ἡ μάνα φαρμακώθηκε, δέν εἶπε τίποτε, μόνο πῆγε μονάχη της κι ἔκλαψε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης μέ εὐχαριστία ἀλλά καί πόνο. Ὅταν γύρισε στό σπίτι, ὁ γιός της, ὁ γιατρός, τή ρώτησε: «Ἐ μάνα, τί κατάλαβες ἀπ' τά λόγια τῆς ἐκκλησίας, ἐσύ, ἀγράμματη γυναίκα;» Ἡ χήρα δέν ἀπάντησε, μόνο ἔπιασε ἓνα καλάθι ἀπό τήν ἀποθήκη καί τοῦ λέει: «Γιέ μου, τό πρῶι δέν μέ ἄκουσες νά ρθεῖς μαζί μου στήν ἐκκλησία. Συγχωρεμένος νά εἶσαι. Τώρα, ὁμως, θέλω νά μοῦ κάνεις μία ἄλλη χάρη καί μή μοῦ τήν ἀρνηθεῖς. Θέλω νά πάρεις τό καλάθι καί νά πᾶς στό ποτάμι νά μοῦ φέρεις νερό. «Μά μέ τό καλάθι νά σοῦ φέρω νερό, μάνα; Τόσο τά 'χεις χαμένα»; λέει ἐκεῖνος. «Πήγαινε ἐσύ γιά τό χατίρι μου, τοῦ ἀπαντάει ἐκείνη, κι ὅ,τι θέλει ἄς γίνει».

Παραξενεμένος ὁ γιατρός πηγαίνει στό ποτάμι, βουτάει μέσα τό καλάθι, τό βγάζει καί γυρίζει στό σπίτι μέ τό καλάθι ἄδειο. «Νά, μάνα, τό καλάθι σου, ὅπως μοῦ τό 'δωσες. Σοῦ τήν ἔκανα τήν χάρη. Βλέπεις ἐσύ νά ἔχει νερό μέσα;», λέει ὁ γιατρός. «Εὐχαριστῶ, γιέ μου, πού μ' ἄκουσες. Βλέπεις ὁμως ἐσύ τό καλάθι ὅπως σοῦ τό 'δωσα»; Ἀπαντάει ἡ μάνα. «Ἐ νάι, μόνο πού εἶναι βρεγμένο». «Βλέπεις λοιπόν, γιέ μου, ὅτι δέν εἶναι τό ἴδιο, ὅπως σοῦ τό 'δωσα; Τό πῆρες στεγνό, κατάξερο καί μοῦ τό 'φες μουσκεμένο. Ἐτσι κι ἐγώ πηγαίνω ἀγράμματη στήν ἐκκλησία, δέν φέρνω τή σοφία της, ἀλλά εἶμαι δροσισμένη ἀπ' τή χάρη της καί αὐτό μέ συντηρεῖ τόσα χρόνια καί κατάφερα μέ τή χάρη Της νά σέ σπουδάσω.

Τότε κατάλαβε ὁ γιατρός ὅτι ὁ Θεός «ἐμώρανε τήν σοφίαν

τοῦ κόσμου τούτου... καί τά μωρά τοῦ κόσμου ἐξελέξατο...»
κι ἔβαλε μετάνοια στή μάνα του καί πῆγαν ὕστερα μαζί στήν
ἐκκλησία κι εὐχαρίστησαν τήν Παναγία. ❖

Πηγή: Περιοδικό «Παρά τήν Λίμνη»

Οποιαδήποτε καί ἄν εἶναι ἡ κατάντια ἑνός ἀνθρώπου
ἐξακολουθεῖ νά παραμένει ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐξακο-
λουθεῖ νά εἶναι ἐκεῖνος πού «ἐξηγοράσθη τιμῆς.

π. Φιλόθεος Φάρος

Τά πιό μεγάλα πράγματα, πού ξεφεύγουν ἀπό τήν αἴσθηση,
τήν προσδοκία καί τήν ἔκφραση, λέγονται ἀρρήτως, μέ
μία ματιά, μέ τό εἶναι ὀλόκληρο, τή σιωπή.

Ἀρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης

ΧΑΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΛΙΨΕΙΣ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

«**Α** μεγάλα σχέδια τῆς Θείας Πρόνοιας ἐκδηλώνονται μέσα ἀπό θλίψεις». Ἡ διαπίστωση αὐτή τῆς Ἡγουμένης Ταϊσίας, ὅπως καταγράφεται στό ὁμώνυμο βιβλίο – ἐκδοση Ἐπιτομῆ τῆς Παναγίας, εἶναι ἀληθινή. Βγῆκε μέσα ἀπό τή δική της ἐμπειρία, πού βεβαιώνεται, βέβαια, ἀπό ὅσους γνώρισαν τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἴδιους καί γιά ἄλλους, μέσα ἀπό δοκιμασίες, πόνο, στεναχώριες.

Ἡ ἀπάντηση στά μεγάλα «γιατί» δέν μπορεῖ νά δοθεῖ εὐκολα καί ἀπλά. Συνήθως ἔρχεται μετά ἀπό μεγάλο χρονικό διάστημα, ὅταν θά ἔχει καταλαγαίσει ὁ «πυρετός τῶν θλίψεων». Τότε, κατανοεῖς τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, πού προέρχεται ἀπό τή μεγάλη ἀγάπη καί ἔγνοια. Συνειδητοποιεῖς ὅτι τίποτα τυχαῖο δέν ὑπάρχει. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ μεγάλου Θεοῦ μας κινεῖ τό σύμπαν καί κατευθύνει τή ζωή τοῦ καθενός «εἰς ὁδόν σωτηρίας», δηλαδή σ' αὐτό πού στό βάθος θέλουμε.

Τὴν ὥρα τοῦ μεγάλου πόνου, ὅπως καὶ τῆς μεγάλης χαρᾶς, δέν γίνεται ἀνάλυση τῶν αἰσθημάτων οὔτε καταγράφεται ἡ αἰτία. Προσπαθεῖς νά τό ζήσεις, νά ἀντέξεις τόν πόνο, νά χαρεῖς τή χαρά. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς καρδιάς κι ὄχι τοῦ λογικοῦ, τοῦ βιώματος κι ὄχι τῆς θεωρίας.

Στό βιβλίο «Ἀρχιεπ. Ἰλαρίων Τρόιτσκι», ὑπάρχει τό ποίημα τοῦ Α. Μάικοφ:

Ὅσο ἡ νύχτα σκοτεινότερη,
τόσο λαμπρότερα τ' ἀστέρια,
ὅσο βαθύτερη ἡ θλίψη,
τόσο ἐγγύτερα ὁ Θεός.

Τελικά, ἡ θλίψη μπορεῖ νά γίνει εὐλογία, ὁ πόνος εὐκαιρία ἀναθεώρησης τῆς ζωῆς, οἱ δοκιμασίες δυνατότητα ὠρίμανσης. Ἄν ὅμως ὁ ἄνθρωπος τά ἀποδεκτεῖ, ὄχι μοιρολατρικά καί μίζερα, ἀλλά μέ ταπείνωση, συντριβή καρδίας, ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐμπιστοσύνη ὅτι τό σχέδιό Του εἶναι τό καλύτερο γιά μᾶς.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι «κανένας δέν πῆγε στόν οὐρανό μέ ἄνεση» (Μ. Ἀντώνιος). Ἡ πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας βεβαιώνει ὅτι «στόν κόσμο αὐτό θά ἔχουμε θλίψεις» (Ἰησοῦς Χριστός). Ὅπως εἶναι ἀλήθεια καί τό ὅτι «αὐτόν πού ἀγαπᾷ ὁ Θεός, τόν παιδαγωγεῖ» (Ἀπ. Παῦλος). Ὅμως δέν μποροῦν ὅλοι νά τά ἐννοήσουν. Χρειάζεται ἡ προϋπόθεση τῆς ταπείνωσης καί τῆς ἐμπιστοσύνης, κυρίως ὅταν ὁ Θεός σιωπᾷ καί φαίνεται πώς δέν ὑπάρχει.

Τό νά συνεχίζεις νά Τόν ἐμπιστεύεσαι, ὅταν Ἐκεῖνος σιωπᾶ, δείχνει ὅτι ἔχεις σχέση μαζί Του. Τότε ἡ ὑπομονή στίς δοκιμασίες, ὅταν κυρίως εἶναι μεγάλες καί μακροχρόνιες, δημιουργεῖ μία παρρησία, ἕνα καλῶς νοούμενο θάρρος ἀπέναντί Του. Γίνεσαι «συμπολίτης τῶν ἁγίων καί οἰκειῶς τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 2, 19). Δέν εἶναι ὁ Θεός

ξένος καί ἄγνωστος. Εἶναι «ὁ Κύριος καί Θεός σου», ὁ φίλος καί ἀδελφός σου.

Ὅποιος ἔζησε τά χίλια σκοτάδια του, μπορεῖ νά δεῖ Φῶς Χριστοῦ στήν καρδιά του.

Ὅποιος κατέβηκε στόν Ἄδη τῆς ὑπαρξῆς του, μπορεῖ νά χαρεῖ τό ἄρπαγμα πού θά τοῦ κάνει ὁ Ἄναστάς Κύριός του.

Ὅποιος δοκιμάστηκε «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ», ἀποδεικνύεται ἄξιος τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἄναστάντος Χριστοῦ.

Τότε βαδίζει τήν «τεθλιμμένην τοῦ βίου ὁδόν» μέ τή χαρά τῆς παρουσίας Του καί τή βέβαιη ἐλπίδα ὅτι αἰώνια θά ζεῖ μαζί Του στήν οὐράνια Βασιλεία Του. ❖

Η ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτη

Ἡ πάροδος τῶν χρόνων δυστυχῶς μᾶς κάνει πιό ὀκηρούς. Ὑπάρχει σωματική καί ψυχική κόπωση καί φθορά. Ἐνα ἀπό τά πιό δύσκολα πράγματα εἶναι νά δεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν καρδιά του, νά ἐλέγξει τήν σκέψη του, νά γνωρίσει καλά τόν ἑαυτό του. Μᾶς τρομάζει τό ἐσωτερικό μας κενό. Φοβόμαστε τήν ἀντιμετώπιση καί τήν κουβέντα μέ τόν ἑαυτό μας. Δέν μιλάμε γιά ἕνα ἄσκοπο σεριάνι στό παρελθόν, γιά μία ὄνειροπόλα ὀπισθοδρομική διάθεση. Εἶναι ἀναγκαῖα μία ἐν ἐπιγνώσει ἀνάκριση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τί ἔκανε καί τί δέν ἔκανε, γιατί τό ἔκανε καί γιατί δέν τό ἔκανε.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δέν τούς νοιάζει τί ἔκαναν καί τί δέν ἔκαναν. Πρόκειται γιά ἀδιάφορους, χοντρόπετσους, ἀσυνείδητους καί ἀδαεῖς. Εἶναι κι ἄλλοι εὐαίσθητοι, λεπτολόγοι, σχολαστικοί καί φοβισμένοι. Οὔτε αὐτοί εἶναι σωστοί. Τό παρελθόν πέρασε. Δέν μπορούμε νά ἐπιστρέψουμε σέ αὐτό καί νά τό διορθώσουμε. Μποροῦμε ὅμως νά ταπεινωθῶμαστε γιά τά τυχόν καλά μας καί νά μετανοοῦμε γιά τά λάθη μας. Πίνοντας οἶνοπνευματώδη ποτά, παίρνοντας διάφορες ναρκωτικές οὐσίες καί ὑπνωτικά δέν διορθώνεται τό παρελθόν, δέν ἀπολησμονιέται οὔτε καλλιεργεῖται ἡ καρδιά.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἀληθινά μετανοεῖ δέν ἔχει συνεχεῖς τύψεις καί φοβερές ἐνοχές. Ἡ μετάνοια ἀπό τή στενοχώρια, τή ντροπή, τήν ταραχή καί τόν φόβο σέ ὀδηγεῖ στήν ἡρεμία, τή γαλήνη, τή νηφαλιότητα, τήν κατάνυξη καί τή σωφροσύνη. Τά σημάδια

ἀπό τὰ θεραπευμένα τραύματα τῶν ἀμαρτιῶν θυμίζουν τὴν ἀποστασία. Γίνονται τὰ παθήματα μαθήματα διδακτικά. Ἡ, μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, μεταμέλεια τοῦ ἀνθρώπου τὸν μεταμορφώνει. Βλέπει τώρα μέ χαρά ὅτι εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος, νέος ἄνθρωπος, πέθανε ὁ παλαιός ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας. Ἄν ὁ ἄνθρωπος νιώσει ὅτι εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος εἶναι σημαντικό. Σημαίνει ὅτι βαδίζει καλά τὴν ὁδὸ τῆς μετανοίας. Ἡ συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητος καὶ ὄχι ἡ λήθη τῆς ἀμαρτίας ὁδηγεῖ στὴ συγχώρηση καὶ τὴ θεραπεία τῆς καρδιᾶς μας.

Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς μας, ἅς ὑποβληθοῦμε στὴ δοκιμασία. Ἄν οἱ ἀφορμές, τὰ αἷτια, οἱ εἰκόνας, τὰ πράγματα, οἱ χώροι τῆς ἀμαρτίας ἔρχονταν μπροστά μας τί θὰ κάναμε; Ἄν τὰ συμπαθούσαμε, κουβεντιάσαμε μαζί τους, καθυστερούσαμε, τὰ προσέχαμε, τὰ παρατηρούσαμε, τότε κάτι δέν θὰ πῆγαινε καλά. Ἄν τ' ἀποδιώχναμε, τ' ἀποστρεφόμεστε καὶ τὰ μισούσαμε, τότε σίγουρα θὰ εἶχαμε μετανοήσει εἰλικρινά. Διαφορετικά θὰ νομίζαμε ὅτι εἴμαστε καλά, θὰ παίζαμε, θὰ κοροϊδεύαμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸν Θεό μας.

Κάθε φορά πού ξεβοτανίζουμε κι ἐμεῖς τὸν κῆπο τῆς καρδιᾶς μας θὰ πρέπει νὰ ἴμαστε ιδιαίτερα ἐπιμελεῖς. Ὅχι ἀπλά νὰ θυμόμαστε τίς ἀμαρτίες μας, γιὰ νὰ τίς ἐξομολογηθοῦμε τυπικά, ἀλλά νὰ δοῦμε ἂν ἀκόμη τίς ἀγαπᾶμε κι εὐκόλα θὰ τίς ξαναδιαπράτταμε. Ἀξίζει νὰ δοῦμε καλά πῶς τίς ἀφήσαμε νὰ ριζώσουν καὶ νὰ θεριέψουν.

Λέγοντας αὐτὰ ἐννοοῦμε μία βαθιὰ ἐσωτερικὴ παρατήρηση. Νὰ βροῦμε τό αὐθεντικὸ μας πρόσωπο, τὴν πραγματικὴ μας ταυτότητα, τὴ μὴ ἐπιζωγραφισμένη εἰκόνα μας. Νὰ μὴν προσέ-

χουμε τό φαίνεσθαι ἀλλά τό εἶναι. Δίχως προσωπεῖο, μάσκα, ἐπιτήδευση, ὑποκρισία, ψευτοχαμόγελα, ψευτοευγένειες καί ψευτοὑποχωρήσεις. Γενναῖα, ἀνυπόκριτα, ὀλοκληρωμένα, ἀτόφια, ἀκέραια καί ντόμπρα πράγματα. Ὅχι μισοκακόμοιρα, μεσοβέζικα, πρόχειρα, ἐπιπόλαια καί ρηχά. Ἄξιζει νά γνωρισθοῦμε καί νά συμφιλιωθοῦμε μέ τόν πραγματικό ἑαυτό μας, ὥστε αὐτόν νά μεταμορφώσουμε καί ὄχι τήν ἐξωτερική του ἐπιφάνεια, γιά νά κάνουμε τούς καλούς καί νά μᾶς τιμοῦν. ❖

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αγίου Ἰωάννη Χρυσοστόμου

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριο καί ὄχι δικαστήριο τῶν ψυχῶν. Δέν καταδικάζει γιά τά ἁμαρτήματα ἀλλά παρέχει συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων.

Τίποτα δέν κάνει τόσο χαρούμενη τή ζωή μας ὅσο ἡ εὐχαρίστηση πού νιώθουμε στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία συντηροῦν τή χαρά τους οἱ χαρούμενοι, στήν Ἐκκλησία ἀποκτοῦν τήν εὐθυμία οἱ στεναχωρημένοι καί τήν εὐφροσύνη οἱ λυπημένοι, στήν Ἐκκλησία βρίσκουν τήν ἀνακούφιση οἱ ταλαιπωρημένοι καί τήν ἀνάπαυση οἱ κουρασμένοι.

«Ἐλάτε» λέει ὁ Κύριος, «κοντά μου ὄλοι, ὅσοι εἶστε κουρασμένοι καί φορτωμένοι (μέ θλίψεις καί ἁμαρτίες), κι ἐγώ θά σᾶς ξεκουράσω» (Ματθ. 11:28).

Τί πιό ποθητό θά μπορούσε νά ὑπάρξει ἀπ' αὐτή τή φωνή; Τί πιό γλυκό ἀπ' αὐτή τήν πρόσκληση; Ὁ Κύριος σέ προσκαλεῖ στήν Ἐκκλησία γιά πλούσιο γεῦμα. Σέ μεταφέρει ἀπό τούς κόπους στήν ἀνάπαυση κι ἀπό τά βάσανα στήν ἀνακούφιση. Σέ ἀπαλλάσσει ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτημάτων σου. Γιατρεῦει τή στεναχώρια μέ τήν εὐχαρίστηση καί τή λύπη μέ τή χαρά.

Κανένας δέν εἶναι πραγματικά ἐλεύθερος καί χαρούμενος, παρά μόνο ἐκεῖνος πού ζεῖ γιά τόν Χριστό. Αὐτός ξεπέρασε ὅλα τά κακά καί δέν φοβᾶται τίποτα! ❖

ΓΝΩΜΙΚΑ

Στέλιον Ράμφου

- Ἀγαποῦμε βαθιά ὅποιον μέ τήν ὕπαρξή του μᾶς κάνει νά ὄνειρευόμαστε.
- Ἀθάνατο δέν εἶναι ὅ,τι δέν πεθαίνει, εἶναι ὅ,τι ζεῖ τόν καινούριο χρόνο τοῦ Χριστοῦ, ἀναλαμβάνοντας καί ὄχι ἀναβάλλοντας ὠρολογιακά τόν θάνατο.
- Στόν ζωντανό Θεό προσφέρουμε τή ζωή μας κι ὄχι ἀπλῶς τήν σκέψη μας.

- Ἡ δουλειά γίνεται τόπος τῆς Χάριτος, ἀληθινή προσευχή, ὅταν στηρίζει καί ἄλλους. Ἡ Χάρις ἀπαιτεῖ καί τό δικό μας χάρισμα.
- Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι καρφωμένος στόν ἑαυτό του δέν ἔχει λόγο οὔτε διάθεση νά προσφέρει στους ἄλλους – κρατεῖ πάντα τό οὐσιῶδες γιά λογαριασμό του.

Θ

Θεός είναι παντού·
Ποιός έχει μάτια νά Τόν βλέπει;
Ποιός έχει καρδιά
νά Τοῦ δοθεῖ καί νά Τοῦ παραδοθεῖ
κατά πάντα καί διά πάντα;

Ὁ Θεός είναι παντοῦ
Ἄδικα κλαῖμε.

Μαρία Μουρζᾶ

Σ

σφαλες ἄπειρα,
μ' ἀκόμη ζεῖς,
κι ἄνθρωποι καί Θεός,
αὐτός πού ὅπου νά 'ναι γεννιέται,
περιμένουν ἀνυπόμονα
τό «κράκ» τῆς καρδιᾶς σου.

Ἡλίας Λιαμῆς

